

Arrest

nr. 117 029 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 27 oktober 2009 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 8 december 2011 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arresten met nummers 75 787 en 75 788 van 24 februari 2012 weigert ook de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 augustus 2013 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24 februari 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op en stelt dat *in casu* sprake is van een gebonden bevoegdheid zodat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekende partijen geen voordeel kan opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.3. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

[...]

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verwijst, bepaalt verder:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat werd toegepast in de bestreden beslissingen, stelt daarnaast als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde

vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde verwerende partij in de bestreden beslissingen vast dat beide voorwaarden zich voordeden. Verzoekende partijen weerleggen dit gegeven niet.

Verzoekende partijen verwijzen weliswaar naar een bij de Raad hangende beroepsprocedure tegen een beslissing inzake een door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die werd afgewezen, doch er blijkt niet dat deze beroepsprocedure op zich verhinderde dat hen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Door te verwijzen naar deze aanvraag of naar het niet-schorsende beroep dat zij instelden bij de Raad, weerleggen verzoekende partijen de motivering in de bestreden beslissingen niet dat hen een beschermingsstatus werd geweigerd en zij onregelmatig – en met name zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten – in het Rijk verblijven.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord “*moet*” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Aldus kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekende partijen geen nut opleveren.

3.4.1. Niettemin stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de schending inroepen van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De bepalingen van dit Verdrag primeren op de Vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM vereist daarnaast ook een intern beroep waardoor de inhoud van een grief ontleend aan de bepalingen van dat Verdrag kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Bijgevolg dringt een onderzoek zich op of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht van voormelde Verdragsbepalingen wel rechtmatig is gebeurd. De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissingen met de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM.

3.4.2. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden benadrukt dat deze bepaling vereist dat verzoekende partijen doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Het louter stellen – zoals verzoekende partijen *in casu* doen – dat “*verwerende partij zich ervan [diende] te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst*”, zonder dit betoog ook maar op enige manier te onderbouwen met concrete gegevens die eigen zijn aan hun situatie en met draagkrachtige stukken waaruit minstens een begin van bewijs blijkt dat dit risico aanwezig is, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verzoekende partijen beperken er zich toe te stellen dat de situatie in Dagestan ernstig en precair is en schetsen een zeer algemeen beeld van de beweerde problemen in dit land op het vlak van de mensenrechten en de veiligheid. Zij brengen evenwel geen concrete gegevens of stukken aan ter ondersteuning van hun betoog die wijzen op een mogelijk risico in Dagestan op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad kan op basis van een dergelijk algemeen betoog van verzoekende partijen, dat zelfs niet wordt onderbouwd met objectieve stavingstukken, ook niet vaststellen dat verwerende partij tekort is gekomen in haar plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken. In dit verband dient er verder te worden gewezen op het gegeven dat zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in volle rechtsmacht reeds een toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd doorgevoerd en aldus reeds werd vastgesteld dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen onderworpen te worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoekende partijen brengen geen concrete nieuwe gegevens in dit verband aan. Er blijkt dan ook niet dat verwerende partij op dit punt niet kon volstaan met een verwijzing naar de betreffende arresten van de Raad in het kader van de doorlopen asielprocedures. Op grond van een algemene verwijzing naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en naar rechtspraak van het Hof van Justitie over de subsidiaire beschermingsstatus kan evenmin worden vastgesteld dat er in huidig voorliggende zaak sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen wijzen verder nog op medische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij. De Raad benadrukt evenwel dat, specifiek wat de uitzetting van (ernstig) zieke vreemdelingen betreft, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *N. v. The United Kingdom* van 27 mei 2008 oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). Verzoekende partijen beperken er zich toe te stellen dat er sprake zou zijn van "*geheugenproblemen*". Een dergelijk algemeen betoog, dat ook op geen enkele manier wordt ondersteund door enig medisch stuk, kan in geen geval volstaan om een schending van deze verdragsbepaling aannemelijk te maken. Daarenboven merkt de Raad op dat verwerende partij in een beslissing van 23 juli 2013 de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond heeft verklaard omdat geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. De Raad kan in het kader van huidige procedure ook enkel vaststellen dat verzoekende partijen op geen enkele wijze aantonen dat een eventuele verwijdering van het grondgebied voor zover vereist niet met de nodige zorg en begeleiding kan plaatsvinden en eventuele medische zorgen niet voorhanden zijn in het herkomstland.

De Raad merkt ten slotte op dat verwerende partij geenszins automatisch heeft besloten tot huidige bestreden beslissingen. Er wordt immers verwezen naar de arresten van de Raad inzake de asielprocedures van verzoekende partijen en verder blijkt dat pas werd overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissingen nadat eerst een beslissing werd genomen inzake de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen.

Gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen niet met concrete elementen een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

3.4.3. Artikel 5 van het EVRM beschermt het recht op vrijheid en veiligheid. De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen geen beslissing tot vrijheidsberoving inhouden en er evenmin aanwijzingen zijn dat verzoekende partijen in hun herkomstland van hun vrijheid dreigen te worden beroofd. Verzoekende partijen kunnen zich verder, net zomin als wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, niet dienstig beroepen op een algemeen betoog over de situatie in Dagestan dat op geen enkel ogenblik wordt ondersteund door enig begin van bewijs en waarbij verder enkel wordt verwezen naar

rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Enige schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.4. Verzoekende partijen verwijzen verder nog naar artikel 8 van het EVRM. Enige toelichting ontbreekt evenwel van welk privé- en/of gezinsleven door de bestreden beslissingen in het gedrag zou komen en op welke gronden vervolgens zou dienen te worden besloten tot de miskenning van een op de verwerende partij rustende positieve of negatieve verplichting voortvloeiende uit deze verdragsbepaling. Verzoekende partijen maken aldus niet aan de hand van een concrete uiteenzetting aannemelijk dat artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissingen in het gedrag zou komen.

3.4.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient ten slotte te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partijen voeren weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekende partijen geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

3.4.6. Een schending van de artikelen 3, 5, 8 of 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.5. De Raad besluit bijgevolg dat het ingestelde beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS